

LEIKI

MUGU HUGSA UM DEYÐAN Í UNGDÓMINUM

Tað kann gerast steinur oman á byrðu í sorgini, um ein bráðliga er í vanda fyrir at missa húsini eisini. Besta verjan er at tekna eina lívstrygging.

DANJAL AV RANA

Ein hevur ofta nokk við sorgini, uttan at skula hugsa um tað figgjarliga eisini. Kortini kann tað fáa álvarsamar figgjarligar avleiðingar fyri eitt hús, tá makin doyir. Eitt er at missa makan, annað er at missa húsini eisini.

– Tað er sjálvandi ein møguleiki, men bankarnir strekkja seg nokk so langt fyri at tryggja, at fólk kunnu vera sitandi í egnum húsum, sigur John Eystberg, pensjónsráðgevi í Betri Pensjón.

Tá makin doyir er jú talan um, at onnur inntøkan bráðliga hvørstur. Tí er væl skilligt, at tað kann gerast tungt figgjarliga hjá tí, sum eftir situr.

– Størsta avbjóðingin er at fáa minka um føstu útreiðslurnar. Tí er tað sera vanligt, at eitt prát verður tikið við bankan um at umleggja lánini, so at mánaðarlaga gjaldið verður nakað minni, sigur hann.

Bestu ráðini eru uttan iva at tekna sær eina lívstrygging og eina restskuldatrygging. Restskuldatryggingin er ein lívstrygging, sum tryggjar, at skuldin ella partur av henni verður goldin,

um tú ella makin doyggja áðrenn fylta 67. árið. Hon tryggjar altso, at tú ella makin ikki standa einsamøll við allari skuldini, um annar fellur frá.

Hevur tú eina lívstrygging, fáa tey, ið eftir sita, eina upphædd útgoldna, sum kemur at lætta munandi um hjá teimum figgjarliga.

John Eystberg sigur, at tað kann vera torført at seta seg inn í slíkar støður, tá ein sum ungur fær sær húsalán og annað, men at tað er neyðugt at hugsa um hetta.

– Tað er so skjótt, at okkurt hendir. Tí er neyðugt at spyrja seg sjálv, hvussu vil eg vera fyri figgjarliga, um makin doyir, ella hvussu vil makin vera fyri figgjarliga, um eg doygi. Tað er kanska óveruligt at hugsa um hetta, tá ein er 35 ára gamal, men kortini er tað týðningarmikið, sigur hann.

Minka um føstu útreiðslurnar

Tá makin doyir verða restskuldatrygging, lívstrygging og møgulig pensjón útgoldin. John Eystberg er ikki í iva um, hvat peningurin skal nýtast til í slíkum førum.

– Tað ræður um at minka um

føstu útreiðslurnar. Tí eigur so nógv sum gjørligt at vera sett inn í lánið, so at ein kanska enntá kann gerast skuldarfriur. So eru føstu útreiðslurnar til streym og hita, stovnspláss og bil og annað eftir, men vónandi kann tað rindast av inntøkuni, sum eftir er, sigur hann.

John Eystberg minnir á, at tað kann løna seg at eftirkanna lívstryggingina av og á.

– Ein kann spyrja seg sjálv, um tað er neyðugt at hava eina lívstrygging við einum virði á fýra milliónir krónur, um ein er skuldarfriur. Samstundis eigur

ein eisini at hyggja at, hvussu inntøkurnar í húsinum er býttar. Er tað so, at annar forvinnur nógv meiri enn hin, so kann vera líka frægt, at viðkomandi eisini hevur eina hægri lívstrygging, tí figgjarliga avleiðing av, at tann inntøkan hvørstur, er størri, sigur John Eystberg.

Seinastu árin hevur tó nógv størri fokus verið á hesum økinum og hevur tað ført við sær, at bæði arbeiðspláss og fakfeløg eru farin at tekna lívstryggingar fyri limir sínar.

– Lívstryggingin spyr ikki eftir, hvussu, hvar ella nær makin

doyði. Tí er lívstryggingin frá arbeiðsplássinum eisini galdandi í frítíðini. Tað er tí sannlíkt, at fleiri hava lívstryggingar gjøgnum arbeiðspláss síni, sum tey ikki geva sær far um. Tó so, best er eisini at hava sína egnu, sigur hann.

– Hetta kann vera sera torført og óveruligt at hugsa um, tá ein er ungur og lívið júst er um at byrja, men tað er so skjótt, at ein vanlukka rakar. Vit hugsa øll, at hetta hendir bara øðrum og ikki mær, men man veit ongantíð, sigur John Eystberg.